

«Flama viva, esperança nostra»

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'himne del Jubileu del 2025 —que ja estem a punt de clausurar— comença amb aquestes paraules: «Flama viva, esperança nostra». Aquest himne posa el tema de l'esperança en relació amb el foc. Trobant-me amb l'obra de teatre grec *Prometeu encadenat* d'Èsquil, l'autor posa en boca del protagonista, castigat per Zeus, el motiu de la seva condemna i del seu suplici, responent al cor escènic que l'hi pregunta: «Per mi han deixat els mortals de mirar amb temor la mort» i «Vaig fer habitar entre ells la cega esperança». Aquesta esperança té relació amb el foc que Prometeu ha lliurat, el qual duu com a conseqüència les arts.

El foc és signe de l'Esperit Sant que habita a l'interior del qui creu en Jesús, com a do de l'amor salvador de Crist.

Per altra banda, cinc segles després del pare de la tragèdia grega, Pau de Tars escriu als cristians d'Efes, constatant la manca d'esperança entre els gentils: *Vosaltres vivíeu en un món sense esperança i sense Déu* (2,12). Sant Pau, que tenia l'experiència profunda de l'aliança de Déu amb el poble d'Israel, posseïa l'esperança en el gran dia del Senyor, suscitada pels profetes, cosa que els pagans no tenien, perquè s'encaminaven vers un futur desconegut. Vivien de l'enyorança de temps passats reelaborats amb relats mitològics. Per a l'Apòstol hi havia, però, quelcom encara pitjor: vivien sense Déu en el món. Sí que tenien molts déus, però no tenien l'únic Déu que ho era tot: el creador, el Senyor del món, el qui donava sentit a la seva existència per l'aliança santa. Per a la gentilitat no hi havia res, absolutament res; però aquella petita comunitat de cristians havia trobat l'esperança viva, Jesucrist, el Fill de Déu.

Retornant al foc que Prometeu va donar als homes, em venen a la memòria aquestes paraules de Jesús: *He vingut a calar foc a la terra. Com voldria ja veure-la cremar!* (Lc 12,49). El foc de què parla el Mestre és el seu amor a favor de la humanitat. El papa Francesc, en *Dilexít nos*, ens parlava de la imatge de Jesús «amb el cor traspasat i ardent» (51). El foc amb què la iconografia cristiana acompanya el cor del Redemptor expressa el seu amor sense mesura, la seva misericòrdia inesgotable. Tanmateix, el foc és signe de l'Esperit Sant que habita a l'interior del qui creu en Jesús, com a do de l'amor salvador de Crist. Ens diu sant Pau: *L'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu donant-nos l'Esperit Sant ha vessat en els nostres cors el seu amor*. Així, doncs, la «flama viva d'esperança» és l'Esperit en els nostres cors que ens fa participants del foc de l'amor humà i diví del Cor de Jesucrist.

